

Sygn. Akt I. C 131/09

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia : 20 września 2017 roku

Sąd Okręgowy w Zielonej Górze I Wydział Cywilny w składzie :

Przewodniczący : **SSO Danuta Sawicz – Nowacka**

Protokolant : st.sekr.sąd Ewa Gzyl

po rozpoznaniu w dniu 6 września 2017 roku w Z.

na rozprawie

sprawy z powództwa **Skarbu Państwa reprezentowanego przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w Ż.**
przeciwko **I. P.**

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. nie obciąża powoda kosztami zastępstwa procesowego poniesionymi przez pozwaną.

SSO Danuta Sawicz-Nowacka

Sygn. akt I C 131/09

UZASADNIENIE

Skarb Państwa – Naczelnik Urzędu Skarbowego w Ż., zastępowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wystąpił o zasądzenie nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym od pozwanej I. P. kwoty 134.914,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty z ograniczeniem jej odpowiedzialności do nieruchomości położonej w Ż. przy ul. (...), dla której księgę wieczystą KW nr (...) prowadzi Sąd Rejonowy w Żaganiu. W przypadku wniesienia zarzutów strona powodowa wniosła o utrzymanie wydanego w sprawie nakazu zapłaty w całości oraz zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania.

W uzasadnieniu swojego żądania strona powodowa podniosła, że na podstawie wniosku z dnia 28 listopada 2007 r. uzyskała wpis hipoteki przymusowej na kwotę 134.914,00 zł na nieruchomości stanowiącej wspólny majątek małżonków I. i P. P. (1), położonej w Ż. przy ul. (...) tytułem zabezpieczenia podatku dochodowego od osób fizycznych za 2006 r. należnego od męża pozwanej - P. P. (1). W następstwie podziału majątku między małżonkami przedmiotowa nieruchomość obciążona hipoteką stała się wyłączną własnością pozwanej. Natomiast egzekucja prowadzona przeciwko dłużnikowi okazała się bezskuteczna, zaś dłużnik hipoteczny, pomimo wezwania do zapłaty, nie zaspokoił dobrowolnie wierzytelności powoda.

Zarządzeniem 16 kwietnia 2016 r. Przewodniczący zarządził zmianę trybu postępowania z nakazowego na procesowy z uwagi na brak podstaw do rozpoznania w trybie nakazowym.

W złożonej odpowiedzi na pozew (k.15-18) pozwana I. P., zastępowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanej kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwana zarzuciła, iż powództwo jest przedwczesne i jako takie winno zostać oddalone, albowiem decyzja, na podstawie której została wpisana hipoteka przymusowa została wydana z naruszeniem przepisów art. 14c ust. 1 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej, oraz art. 81b § 1 ordynacji podatkowej, a tym samym decyzja jest nieważna. Decyzja Naczelnika Urzędu Skarbowego z dnia 27 listopada 2007 r.

w sprawie 1/4110/363/07 poprzedzająca wydanie zarządzenia Naczelnika Urzędu Skarbowego w Ż. nr US.VI (...) z dnia 27 listopada 2007 r. uwzględniała korektę zeznania PIT- 36 L za rok 2006 r., pomimo że została złożona w toku kontroli skarbowej. Naczelnik Urzędu Skarbowego w piśmie z dnia 12 listopada 2007 r. najpierw poinformował P. P. (1), że złożona przez niego korekta w trakcie kontroli podatkowej nie wywołuje skutków prawnych, po czym, w oparciu o tę korektę, wydał decyzję stanowiącą podstawę zabezpieczenia. Ponadto pozwana zarzuciła, iż Naczelnik Urzędu Skarbowego w Ż. poinformował P. P. (1) o zaliczeniu na poczet podatku dochodowego PIT 36 L za rok 2006 wpłaty na łączną kwotę 10.297,20 zł, przy czym P. P. (1) dokonał wpłat na poczet podatku dochodowego za rok 2006 na blisko 100.000 zł.

W piśmie procesowym z dnia 19 maja 2009 r. (k.39) strona powodowa podtrzymała swoje stanowisko procesowe i jednocześnie podniosła, że dochodzi od pozwanej wyłącznie kwoty do wysokości wpisanej hipoteki pomimo, że zobowiązanie P. P. (1) wynosi zgodnie z decyzją Urzędu Kontroli Skarbowej z dnia 10 grudnia 2008 r. kwotę 1.189.523,00 zł tytułem należności głównej oraz odsetek w kwocie 53.236,00 zł. Jednocześnie wskazała, że bez wpływu na wysokość żądania pozwu pozostają kwoty wpłacane przez dłużnika osobistego.

Postanowieniem z dnia 10.06.2009 roku (k. 62) zawieszono zostało postępowanie z uwagi na toczące się postępowanie administracyjne w związku z odwołaniem się od decyzji D. Urzędu Kontroli Skarbowej z dnia 10 grudnia 2008 r., co powoduje, że wykonanie zaskarżonej decyzji ulega wstrzymaniu.

W związku z utrzymaniem w mocy zaskarżonej decyzji z 10.12.2008 roku decyzją D. Izby Skarbowej w Z. z dnia 15.01.2010 roku postanowieniem z dnia 29.09.2010 r. podjęto zawieszono postępowanie (k. 122).

Po podjęciu zawieszono postępowania nowy pełnomocnik procesowy pozwanej na rozprawie 13.10.2010 r. wniósł o ponowne zawieszenie postępowania wskazując na okoliczności jak w piśmie z dnia 20.10.2010 r. (k – 146), gdzie podtrzymał co do zasady stanowisko procesowe pozwanej i podniósł, iż zostały podjęte kroki celem wznowienia postępowania podatkowego zmierzające do wzruszenia ostatecznych decyzji wymiarowych oraz pozwana złożyła zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa karno-skarbowego dotyczące zobowiązania podatkowego z tytułu podatku od osób fizycznych i podatku (...) do organów podatkowych oraz popełnienia przestępstwa do Prokuratury Rejonowej w Żarach (sygn.. akt 3Ds 191/10), w którym Prokuratura uznała, że pokrzywdzonym nie jest pozwana a Skarb Państwa.

Postanowieniem z dnia 24.11.2010 r. (k. 189) ponownie zawieszono zostało postępowanie na zasadzie art. 177 § 1 p. 3 kpc.

Postanowieniem z dnia 20.02.2014 r. (k. 366) podjęte zostało postępowanie w sprawie wobec ustania przyczyny zawieszenia, gdyż NSA oddalił skargę kasacyjną P. P. (1) od wyroku WSA w (...) z dnia 27.11.2011 r. utrzymującego decyzję D. Izby Skarbowej w Z. w przedmiocie odmowy wznowienia postępowania w sprawie podatku dochodowego od osób fizycznych za rok 2006.

Na rozprawie w dniu 26.03.2014 r. (k. 445 – 447) pełnomocnicy stron poinformowali Sąd, iż wobec ponownego wniosku o wznowienie postępowania D. Izby Skarbowej w Z. postanowieniem z dnia 26.02.2014 r. wznowił postępowanie a postanowieniem z dnia 14.03.2014 r. wstrzymał wykonanie decyzji, co spowodowało kolejne zawieszenie postępowania.

Postanowieniem z dnia 21.09.2016 r. podjęto zawieszono postępowanie (k. 470).

W piśmie procesowym z dnia 6 września 2017 r. (k.698-703) złożonym na rozprawie w dniu 6 września 2017 r. pozwana podniosła zarzut, iż dochodzenie przez stronę powodową roszczenia pozostaje w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego określonymi

w art. 5 k.c., w szczególności zasadą sprawiedliwości społecznej, zasadą praworządności, zaufania do organów władzy państwowej, zasadą państwa prawa, a także zasadą uczciwości

i lojalności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana I. P. pozostawała w związku małżeńskim z P. P. (1) od 15.09.1990 r., kiedy jednak pozwana dowiedziała się o rzekomym prowadzeniu przez jej męża P. P. (1) działalności gospodarczej poczuła się oszukiwana, tym bardziej, iż mąż nie przynosił do domu dodatkowych pieniędzy i wystąpiła o rozwód. Wyrokiem z października 2008 roku doszło do rozwiązania małżeństwa.

Wcześniej Sąd Rejonowy w Żaganiu wyrokiem z dnia 23 sierpnia 2007 r. w sprawie sygn. akt. III RC 256/07 z powództwa I. P. ustanowił z dniem 20 lipca 2007 r. rozdzielną majątkową pomiędzy małżonkami I. P. a P. P. (1).

Postanowieniem z dnia 19 grudnia 2007 r. Sąd Rejonowy w Żaganiu w sprawie sygn. akt I Ns.736/07 dokonał podziału majątku dorobkowego I. P. i P. P. (1) w wyniku czego pozwana I. P. uzyskała na wyłączną własność m.in. niezabudowaną nieruchomość położoną w Ż. składającą się z działek nr(...)

i (...) o łącznej powierzchni 0,1177 ha, przy ul. (...) w Ż., dla której Sąd Rejonowy w Żaganiu prowadzi księgę wieczystą KW nr (...). Podział majątku nastąpił

na zgodne porozumienie między małżonkami. P. P. (1) zgodził się na to, aby pozwana otrzymała sporną nieruchomość, na której trwała wówczas jeszcze budowa. Ponadto

w wyniku podziału majątku dokonano podziału pieniędzy ze sprzedaży własnościowego spółdzielczego mieszkania w kwocie 80.000 zł. oraz dwa samochody. W momencie podziału majątku nie było jeszcze ustanowionej hipoteki przymusowej,

(dowód:

- postanowienie SR w Żaganiu z dnia 19.12.2007 r. k. 7;
- wyrok SR w Żaganiu z dnia 23.08.2007 r. k. 25;
- odpis księgi wieczystej KW nr (...) k. 40- 44;
- przesłuchanie pozwanej k. 712-713v).

W dniu 28 czerwca 2007 r. Urząd Kontroli Skarbowej w Z. wszczął czynności kontrolne w zakresie podatku dochodowego od osób fizycznych za rok 2006 należnych od P. P. (1). W toku tego postępowania P. P. (1) złożył korektę zeznania PIT 36L za rok 2006, na skutek czego Naczelnik Urzędu Skarbowego

w Ż. poinformował go w piśmie z dnia 12 listopada 2007 r., iż złożona przez niego korekta w świetle art. 14 c ust. 1 i 4 ustawy o kontroli skarbowej nie wywołuje skutków prawnych.

Następnie 27 listopada 2007 r. Naczelnik Urzędu Skarbowego w Ż. wydał decyzję nr (...) o zabezpieczeniu na majątku P. P. (1) wykonanie zobowiązania podatkowego w podatku dochodowym od osób fizycznych za rok 2006

w wysokości 126.110,00 zł wraz z odsetkami w wysokości 8.804,00 zł. Powyższa decyzja uwzględniała złożoną przez P. P. (1) korektę zeznania PIT 36L.

Na podstawie wniosku Naczelnika Urzędu Skarbowego w Ż. złożonego w dniu 28 listopada 2007 r. Sąd Rejonowy w Żaganiu w dniu 3 stycznia 2008 r. dokonał wpisu hipoteki przymusowej w kwocie 134.914,00 zł na rzecz Skarbu Państwa – Urzędu Skarbowego w Ż., na nieruchomości położonej w Ż. przy ul. (...), dla której prowadzona jest księga

wieczysta KW nr (...), w związku z wydanym przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w Ż. zarządzeniem zabezpieczenia z dnia 27 listopada 2007 r.

nr US.VI- (...). Hipoteka przymusowa została ustanowiona celem zabezpieczenia zobowiązań z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych za rok 2006 r.

O wpisaniu hipoteki pozwana dowiedziała się w lutym 2008 r., zastępowana przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie mecenasa B., wywiodła apelację od ww. wpisu, która postanowieniem Sądu Okręgowego w Z. z dnia 14 maja 2008 r. została oddalona.

Wcześniejsze postępowanie o wpis hipoteki przymusowej w kwocie 131.097,00 zł z wniosku Naczelnika Urzędu Skarbowego w Ż. zostało umorzone, w związku z wycofaniem wniosku, ze wskazaniem wygaśnięcia zobowiązania podatkowego dłużnika,

(dowód:

- zawiadomienie o wpisie hipoteki k. 3 i 69;
- wniosek o wpis hipoteki przymusowej z dnia 28.11.2007 r. k. 4;
- postanowienie SO w Z. z dnia 14 maja 2008 r. k. 5-6;
- pismo Naczelnika US w Ż. z dnia 12.11.2007 r. k. 21;
- decyzja Naczelnika US w Ż. z dnia 27.11.2007 r. k. 22-23;
- postanowienie SR w Żaganiu z dnia 21.11.2007 r. k. 24;
- odpis księgi wieczystej KW nr (...) k. 40- 44;
- wniosek o wpis hipoteki przymusowej k. 64;
- zarządzenie zabezpieczenia nr US.VI. (...) z dnia 27.11.2007 r. k. 65-68, k. 557 i k. 588-590;
- tytuł wykonawczy (...) k. 583-585;
- przesłuchanie pozwanej k. 712-713v).

Naczelnik Urzędu Skarbowego w Ż. w piśmie z dnia 2 kwietnia 2009 r. wezwał pozwaną I. P., jako dłużnika rzeczowego do zapłaty kwoty 134.914,00 zł

w terminie do 13 kwietnia 2009 r. z tym zastrzeżeniem, iż w przypadku braku zapłaty sprawa zostanie skierowana na drogę postępowania sądowego bez ponownego wezwania,

(dowód:

- przedsądowe wezwanie do zapłaty k. 9).

Naczelnik Urzędu Skarbowego w Ż. w piśmie skierowanym do P. P. (1) z dnia 30 listopada 2007 r. poinformował go o zaliczeniu dokonanych przez niego wpłat w dniach 24 i 30 października oraz w dniu 6 listopada 2007 r. w łącznej kwocie 10.297,20 zł na poczet zobowiązania podatkowego za rok 2006.

P. P. (1) dokonał kolejnych wpłat na łączną kwotę 75.952,46 zł na rzecz Urzędu Skarbowego w Ż. z tytułu podatku dochodowego za 2006 r.,

(dowód:

- pismo Naczelnika US w Ż. z dnia 30.11.2007 r. k. 27;
- potwierdzenie wpłat dokonanych przez P. P. (1) k. 28-35.)

Ostatecznie D. Urzędu Kontroli Skarbowej w Z. decyzją z dnia 10 grudnia 2008 r. nr (...) określił kwotę w zobowiązania w podatku dochodowym od osób fizycznych za 2006 r. w wysokości 1.189.523,00 zł oraz odsetek za zwłokę z tytułu niewpłacania zaliczek na podatek dochodowy od lipca 2006 r. do grudnia 2006 r. w kwocie 53.236,00 zł.

Od powyższej decyzji P. P. (1) złożył odwołanie, które zostało rozpoznane przez D. Izby Skarbowej w Z., który w decyzji nr (...) z dnia 15 stycznia 2010 r. utrzymał w mocy decyzję organu pierwszej instancji.

P. P. (1) na tę decyzję wniósł skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G., który wyrokiem z dnia 17 czerwca 2010 r. w sprawie sygn. akt I SA/Go 204/10 skargę oddalił,

(dowód:

- decyzja D. (...) w Z. z dnia 10.12.2008 r. k. 45;
- karta kontowa dłużnika P. P. (1) k. 46;
- zawiadomienie D. Izby Skarbowej w Z. z dnia 14.04.2009 r. k. 55;
- decyzja D. Izby Skarbowej w Z. z dnia 15 stycznia 2010 r. k. 85-96 i k. 110-120;
- wyrok WSA w (...) z dnia 17.06.2010 r. k. 109).

W odpowiedzi na wniosek pozwanej z dnia 30 marca 2009 r. o wykreślenie hipoteki przymusowej, Naczelnik Urzędu Skarbowego w piśmie z 16 kwietnia 2009 r. skierowanym do ówczesnego pełnomocnika pozwanej wyjaśnił, iż hipoteka wygasa w razie spłacenia wierzytelności, a także w razie zwolnienie z długu bądź umorzenia długu z mocy ustawy. Jednocześnie wskazał, że podstawą do złożenia wniosku o wpis hipoteki przymusowej było zarządzenie o zabezpieczeniu nr US.VI. (...) z dnia 27 listopada 2007 r.,

(dowód:

- pismo Naczelnika US w Ż. z dnia 16.04.2009 r. k. 47-49).

Pozwana I. P., zastępowana przez profesjonalnego pełnomocnika adw. (...), wnioskiem z dnia 7 lipca 2009 r. wystąpiła do D. Izby Skarbowej w Z. o stwierdzenie nieważności decyzji Naczelnika Urzędu Skarbowego w Ż. z dnia 27 listopada 2007 r. nr (...) w przedmiocie zabezpieczenia a majątku P. P. (1).

Decyzją nr (...) z dnia 4 listopada 2009 r. D. Izby Skarbowej w Z. odmówił wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności ww. decyzji, wskazując w uzasadnieniu, iż pozwana nie jest osobą legitymowaną do wystąpienia z żądaniem stwierdzenia nieważności decyzji Naczelnika Urzędu Skarbowego w Ż. nr (...).

Pozwana odwołała się od powyższej decyzji, jednakże D. Izby Skarbowej w Z. w wyniku rozpoznania odwołania pozwanej decyzją nr (...) z dnia 20 stycznia 2010 r. utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję, na co pozwana wniosła skargę do Wojewódzkiego Sądu Okręgowego w (...),

(dowód:

- decyzja z D. Izby Skarbowej z dnia 4 listopada 2009 r. k. 76-77;
- skarga pozwanej do WSA w (...) k. 98-102).

Wnioskiem z dnia 26 kwietnia 2010 r. skierowanym do D. Izby Skarbowej w Z. pozwana I. P. wniosła o wznowienie postępowania w sprawie wydania decyzji D. Izby Skarbowej w Z. z dnia 17 grudnia 2009 r. nr III- (...) - (...) jak i poprzedzającej jej wydanie decyzji naczelnika Urzędu Skarbowego w Ż. z dnia 23 września 2009 r. sygn. akt US-I- (...) i uchylenie ww. decyzji w całości,

(dowód:

- wniosek powódki o wznowienie postępowania k. 133-136).

Pozwana jednocześnie pismem z dnia 16 kwietnia 2010 r. złożyła do Prokuratury Rejonowej w Żarach zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa z art. 55 k.k.s. i art. 286 k.k. przez G. R. na szkodę pozwanej i jej byłego męża P. P. (1).

W uzasadnieniu zawiadomienia pozwana podniosła, że jej były mąż na prośbę W. R. pomógł G. R., w prowadzeniu działalności gospodarczej w ten sposób że zarejestrował działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Handlowe (...). W rzeczywistości nigdy nie prowadził on działalności gospodarczej pod tą firmą, użyczając jedynie jej do prowadzenia takiej działalności przez G. R., który zapewnił go, że wszelkie należności i zobowiązania związane z działalnością są na bieżąco regulowane.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Żarach postanowieniem z dnia 20 maja 2010 r. odmówił wszczęcia śledztwa w związku z zawiadomieniem pozwanej I. P., uznając, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego. Złożone zaś zażalenie I. P. na powyższe postanowienie, zarządzeniem prokuratora Prokuratury Rejonowej w Żarach z 25 czerwca 2010 r. nie zostało przyjęte, albowiem zostało złożonego przez osobę nieuprawnioną.

Wobec odmowy wszczęcia śledztwa przez Prokuraturę Rejonową w Żarach, I. P. złożyła pismem z 11 października 2010 r. podobne zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przez G. R. do Naczelnika Urzędu Skarbowego w Ż. i D. Izby Skarbowej w Z..

Następnie w kolejnym piśmie skierowanym do Prokuratury Rejonowej w Żarach, Naczelnika Urzędu Skarbowego w Ż., D. Urzędu Kontroli Skarbowej w Z. i D. Izby Skarbowej w Z., pozwana I. P. wniosła o wyjaśnienie zaniechania wykonania czynności procesowych w związku z powzięciem informacji o popełnieniu przestępstwa,

(dowód:

- zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa do PR w Ż. k. 137-140;
- zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa do Naczelnika US w Ż. k. 148-152;
- zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa do D. Urzędu Kontroli Skarbowej k. 153;
- zarządzenie PR w Ż. o odmowie przyjęcia zażalenia k. 157;
- postanowienie PR w Ż. o odmowie wszczęcia śledztwa k. 158-159;

- wniosek pozwanej o wyjaśnienie zaniechania czynności procesowych k. 180-186).

Decyzją z dnia 28 października 2010 r. nr III- (...) - (...) D. Izby Skarbowej w Z. odmówił uchylenia decyzji ostatecznej w sprawie orzeczenia o solidarnej odpowiedzialności za zaległości byłego małżonka I. P. z tytułu podatku od towarów i usług, wobec czego powódka wniosła skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G., która wyrokiem z dnia 13 kwietnia 2011 r. w sprawie sygn. akt I SA/Go 1315/10 została oddalona.

Od powyższego wyroku I. P. wniosła skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego, który wyrokiem z dnia 22 czerwca 2012 r. w sprawie sygn. akt I FSK 1561/11, oddalił skargę kasacyjną. W pisemnym uzasadnieniu wyroku Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, iż skarżąca nie dostrzegła istoty sprawy, wadliwie utożsamiając działalność byłego męża oraz G. R. z „przestępstwem” o którym mowa w art. 240 § 1 pkt 2 Op. tj. przestępstwa firmanctwa oraz wadliwość dokumentacji podatkowej. Skarżąca bowiem na mocy art. 110 § 1 Op. Odpowiada całym swoim majątkiem solidarnie za wszelkie zobowiązania byłego męża powstałe w czasie trwania wspólności majątkowej bez względu na okoliczności powstania takich zobowiązań,

(dowód:

- skarga kasacyjna do NSA k. 195-205;
- wyrok NSA z dnia 22.06.2012 r. wraz z uzasadnieniem k. 224-228).

Na wniosek P. D. Izby Skarbowej w Z. postanowieniem z dnia 26 maja 2010 r. nr (...) wznowił postępowanie w sprawie zakończonej decyzją D. Izby Skarbowej w Z. z dnia 15 stycznia 2010 r. nr I- (...) - (...).

Jednocześnie postanowieniem z dnia 8 lipca 2010 r. D. Izby Skarbowej wznowił postępowanie kontrolne zakończone decyzjami D. Urzędu Kontroli Skarbowej w Z. z dnia 23 grudnia 2009 r. nr (...) do Nr (...) określającymi Podatnikowi kwoty zobowiązania w podatku od towarów i usług.

Ostatecznie D. Izby Skarbowej w Z. decyzją z 25 stycznia 2010 r. nr (...) odmówił uchylenia decyzji z dnia 15 stycznia 2010 r. nr I- (...) - (...). W związku z odwołaniem P. P. (1) organ II instancji decyzją z dnia 5 kwietnia 2011 r. nr PD- (...) - (...) utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję, wobec czego P. P. (1) wywiódł skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G., który wyrokiem z dnia 27 lipca 2011 r. w sprawę sygn. akt I SA/Go 449/11 skargę oddalił. W uzasadnieniu wyroku wskazał, że skarżący nie przedstawił żadnych istotnych dowodów, które świadczyłyby o tym, że decyzja ostateczna została wydana na podstawie fałszywego dowodu. Nadto żaden z sądów lub innych organów nie stwierdził prawomocnie popełnienia przestępstwa w wyniku którego wydano decyzję z dnia 15 stycznia 2010 r. Zdaniem WSA niezasadny jest zarzut, że okoliczność popełnienia przestępstwa jest oczywista i nie wymaga ustalenia wyrokiem sądu a tym samym żądanie wznowienia postępowania było co najmniej przedwczesne gdyż dopiero gdy strona lub organ dysponować będzie prawomocnym orzeczeniem, z którego wynika wynikać będzie, że dowody na których oparł się organ są fałszywe – możliwe będzie skuteczne wzruszenie decyzji ostatecznej,

(dowód:

- postanowienie D. Izby Skarbowej o wznowieniu postępowania k. 141;
- postanowienie D. Izby Skarbowej o wznowieniu postępowania kontrolnego k. 142;
- zawiadomienia Naczelnika US w Ż. k. 143-144;
- wyrok WSA w G.. z dnia 27.07.2011 r. wraz z uzasadnieniem k. 240-246).

Sąd Rejonowy w Żarach wyrokiem z dnia 6 czerwca 2011 r. w sprawie sygn. akt II Ks 145/09, uniewinnił oskarżonego P. P. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu w postaci uporczywego niewpłacania na rachunek Urzędu Skarbowego w

Ż. należnego podatku od towarów i usług wynikającego z decyzji D. Urzędu Kontroli Skarbowej w Z. z dnia 23 grudnia 2008 r. nr (...) tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6§ 2 k.k.s.

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy wskazał, iż pomimo tego, że oskarżony P. P. (1) jedynie firmował działalność gospodarczą faktycznie prowadzoną przez inne osoby, nie zwalnia go to jednak od obowiązku uiszczenia zaległości podatkowych. Niemniej jednak o ile bezspornym jest, że nie uiszczył on zaległości podatkowych to nie miał on takiej możliwości, gdyż jak wynika z treści postanowienia o umorzeniu egzekucji stan zaległości wynosił 2.142.257,15 zł, co w tej sytuacji w kontekście zupełnego braku majątku oskarżonego, przypisanie mu czynu z art. 57 § 1 k.k.s jest nieprawidłowe i nieuzasadnione. Nadto Sąd w uzasadnieniu wskazał, iż organy ścigania i organy podatkowe wykazały się w sprawie indolencją, która w konsekwencji spowodować może brak uiszczenia podatku w bardzo dużej wysokości. Oskarżonemu P. P. (1) winien być bowiem postawiony zarzut z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s w zw. z art. 55§ 1 k.k.s, a ustalonym osobom tj. G. R. zarzut z art. 55 § 1 k.k.s. W konsekwencji należało też domagać się od ustalonych w tym postępowaniu osób solidarnej zapłaty podatku,

(dowód:

- wyrok SR w Żarach z dnia 6.06.2011 r. wraz z uzasadnieniem k. 492-496).

Wyrokiem z dnia 20 listopada 2012 r. w sprawie sygn. akt II K 210/11 Sąd Okręgowy w Z. uniewinnił oskarżonego G. R. od zarzucanego mu czynu tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 286§ 1 k.k. w zw. z art. 294 k.k.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy wskazał, że choć zachowanie G. R. było naganne nie wyczerpywało znamion czynu zabronionego. Jednocześnie Sąd podniósł, że za zaległości podatkowe związane z prowadzeniem działalności gospodarczej winny obciążać zarówno P. P. (1), jak i inne ustalone osoby, w tym wypadku G. R. i W. R., którzy faktycznie prowadzili działalność gospodarczą. W tej sytuacji winno się postawić zarzut pomocnictwa do czynu z art. 55 § 1 k.k.s. P. P. (1), zaś G. R. i W. R. winni zdaniem Sądu stać pod zarzutem przestępstwa skarbowego z art. 55 § 1 k.k.s., albowiem w celu zatajenia prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek i rzeczywistych rozmiarów tej działalności posłużyli się P. P. (1) jako (...)H.P.-P., aby narazić podatek na uszczuplenie. W tym celu organy skarbowe jak i Prokurator winni przeprowadzić śledztwo w tej sprawie a później wystąpić przeciwko tym osobom.

(dowód:

- wyrok SO w Z. z dnia 20.11.2012 r. wraz z uzasadnieniem k. 344-362).

Na skutek skargi I. P. Wojewódzki Sąd Administracyjny w G. w wyroku z dnia 9 października 2013 r. w sprawie I SA/Go 354/13 uchylił zaskarżone postanowienie D. Izby Skarbowej w Z. z dnia 15 kwietnia 2013 r. nr EA- (...) - (...) w sprawie odmowy wszczęcia postępowania w sprawie umorzenia postępowania egzekucyjnego oraz postanowienie Naczelnika Urzędu Skarbowego w Ż. z dnia 18 lutego 2013 r. nr (...) (...)

(dowód:

- wyrok WSA w G. z dnia 9.10.2013 r. wraz z uzasadnieniem k. 260-269).

Wyrokiem z dnia 26 lutego 2014 r., w sprawie II K 7/12 Sąd Rejonowy w Żarach uniewinnił P. P. (1) od popełnienia zarzucanych mu czynów tj. podania nieprawdy w złożonym Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w Ż. zeznaniu o wysokości osiągniętego dochodu PIT 36L za 2006 r. tj. o przestępstwa skarbowe z art. 56 § 1 k.k.s. w zbiegu z art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. oraz przestępstwa działając czynem ciągłym w wykonaniu tego samego zamieru jako prowadzący działalność gospodarczą pod firmą P.H. P. P. (2) P. podania nieprawdy w deklaracjach dla podatku od towarów i usług (...) -7 za okres od lipca do listopada 2006 r. tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 1 k.k.s. w zbiegu z art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.

Sąd Okręgowy w Z. na skutek apelacji prokuratora od ww. wyroku Sądu Rejonowego w Żarach, wyrokiem z dnia 25 września 2014 r. w sprawie sygn. akt VII Ka 639/14 utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

W pisemnym uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy podniósł, że oskarżony P. P. (1) nie występował w ramach działalności gospodarczej w roli osoby, którą kolokwialnie określa się „słupem”. W tej sprawie oskarżony znał osoby G. R. i W. R., którzy go namówili do założenia nieplanowanej działalności gospodarczej, a przy tym wiedział, że prowadzą oni od dawna własną i legalną działalność gospodarczą. Sąd wskazał jednakże, iż decydując się, pod namową ww. osób, na złożenie własnej firmy, w której nie zamierzał osobiście prowadzić żadnej działalności gospodarczej i miał ją w całości oddać do dyspozycji tych osób, mógł i powinien przewidzieć, że tego rodzaju sposób i forma działalności gospodarczej nie jest w pełni zgodna z prawem tym nie mniej nie miał też wystarczających przesłanek do przewidywania, że ta forma współpracy będzie się wiązała z dokonywaniem przestępstwa o charakterze karno-skarbowym,

(dowód:

- wyrok SR w Żaganiu z dnia 26.02.2014 r. k. 410;
- wyrok SO w Z. z dnia 25.09.2014 r. wraz z uzasadnieniem k. 497-500).

Wnioskiem z dnia 27 listopada 2014 r. złożonym w Urzędzie Kontroli Skarbowej w Z., P. P. (1) ponownie domagał się wznowienia postępowania w sprawie wydania decyzji D. Urzędu Kontroli Skarbowej nr (...) do nr (...) w zakresie podatku (...) za okres od lipca 2006 do grudnia 2006 r.

Ponadto P. P. (1) złożył do D. Izby Skarbowej wniosek z 27 stycznia 2014 r. o wznowienie postępowania w sprawie wydania decyzji D. Izby Skarbowej w Z. z dnia 15 stycznia 2010 r. nr I- (...) (...), jak i poprzedzającej jej wydanie decyzji D. Urzędu Kontroli Skarbowej w Z. z dnia 10 grudnia 2008 r. nr (...).

Także pozwana I. P. wnioskiem skierowanym do D. Urzędu Kontroli Skarbowej domagała się wznowienia postępowania w sprawie wydania decyzji D. Izby Skarbowej w Z. z dnia 17 grudnia 2009 r. nr III- (...) (...) utrzymującej w mocy decyzję Naczelnika Urzędu Skarbowego w Ż. z dnia 23 września 2009 r. nr US I- (...) w sprawie orzeczenia o solidarnej odpowiedzialności skarżącej za zaległości byłego męża P. P. (1) z tytułu podatku od towarów i usług za okres od lipca do listopada 2006 r.

W uzasadnieniu pozwana powołała się na wydany przez Sąd Okręgowy wyrok z dnia 20 listopada 2012 r. w sprawie sygn. akt II K 210/11.

Na skutek wniosków o wznowienie złożonych przez P. P. (1) i pozwaną I. D. Urzędu kontroli Skarbowej, jak również D. Izby Skarbowej postanowieniem wznowili postępowania. Jednocześnie D. Izby Skarbowej wstrzymał wykonanie ww. decyzji,

(dowód:

- wniosek do D. Urzędu Kontroli Skarbowej o wznowienie postępowania k. 411-417;
- wniosek do Izby Skarbowej o wznowienie postępowania k. 418-423;
- wniosek pozwanej I. P. do D. Urzędu Kontroli Skarbowej o wznowienie postępowania k. 424-430;
- postanowienie D. (...) z dnia 27.02.2014 r. k. 437;

- postanowienie D. Izby Skarbowej z dnia 26.02.2014 r. w przedmiocie wznowienia postępowania k. 438-439;
- postanowienie D. Izby Skarbowej z dnia 14.03.2014 r. w przedmiocie wstrzymania wykonania decyzji k. 440-441;
- postanowienie D. Izby Skarbowej z dnia 12.03.2014 r. w przedmiocie wstrzymania wykonania decyzji k. 442-444).

Na skutek wznowienia postępowania D. Izby Skarbowej decyzją z dnia 27 maja 2015 r. nr (...) (...) odmówił uchylenia w całości decyzji D. Izby Skarbowej w Z. z dnia 15 stycznia 2010 r. nr I- (...) - (...) utrzymującej w mocy decyzję D. Urzędu Kontroli Skarbowej z dnia 10 grudnia 2008 r. nr (...)

P. P. (1) złożył odwołanie od powyższej decyzji,

(dowód:

- decyzja D. Izby Skarbowej z dnia 27.05.2015 r. k. 456;
- zawiadomienie z dnia 10.08.2015 r. k. 456).

Pozwana I. P. wspólnie z byłym mężem P. P. (1) pismem z dnia 4 września 2015 r. wystąpili do Rzecznika Praw Obywatelskich o podjęcie czynności procesowych wobec organów podatkowych. W uzasadnieniu powołali się na wydane wyroki karne, w których Sądy stwierdziły, iż P. P. (1) jest niewinny wobec zarzucanych mu czynów, a ponadto nie był podatnikiem, któremu można byłoby przypisać jakiegokolwiek zobowiązania podatkowe, w tym te, które orzeczono wobec niego w decyzjach wymiarowych,

(dowód:

- wniosek do (...) z 4.09.2015 r. k. 451-454).

W piśmie z dnia 26 sierpnia 2016 r. Prokuratura Okręgowa w Z., poinformowała pozwaną I. P., iż wskazywane przez nią, jak również przez jej byłego męża, zarzuty wobec organów podatkowych, w świetle zajętych stanowisk przez sądy orzekające w ich sprawach są słuszne, niemniej jednak w nie można uczynić zadość słusznym sugestiom Sądów rozstrzygających w sprawach z uwagi na przedawnienie karalności.

Jednocześnie Prokuratura Okręgowa w Z. poinformowała, iż podjęte zostały działania celem zbadania w trybie pozakarnym, czy zachodzą ewentualne podstawy do zaskarżenia kwestionowanych przez nich decyzji podatkowych D. Izby Skarbowej w Z.. Zbadanie ww. kwestii zostało polecone Prokuraturze Rejonowej w Z..

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Z. postanowieniem z dnia 30 września 2016 r. odmówił wszczęcia śledztwa. Od powyższego postanowienie I. P. i P. P. (1) wnieśli zażalenie, które zostało uwzględnione przez Sąd Rejonowy w Z., który postanowieniem z dnia 24 stycznia 2017 r. w sprawie sygn. akt VII Kp 640/16 uchylił zaskarżone postanowienie Prokuratora Rejonowego w Z. i przekazał Prokuraturze Rejonowej w Z. do dalszego prowadzenia.

Wydanym w dniu 7 kwietnia 2017 r. postanowieniem w sprawie PR 2 Ds.45.2017 Prokurator Prokuratury Rejonowej w Z. ponownie odmówił wszczęcia śledztwa wobec braku znamion czynu zabronionego,

(dowód:

- pismo z Prokuratury Okręgowej w Z. z dnia 26.08.2016 r. k. 487-491;
- postanowienie SR w Z. z dnia 24.01.2017 r. wraz z uzasadnieniem k. 598-600;
- postanowienie PR w Z. z dnia 7.04.2017 r. k. 661-662).

Pozwana zastępowana przez profesjonalnego pełnomocnika w dniu 28 września 2016 r. wniosła do Naczelnego Sądu Administracyjnego kolejną skargę kasacyjną od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. z dnia 4 sierpnia 2016 r. sygn. akt I SA/Go 152/16 oddalającego skargę w sprawie decyzji D. Izby Skarbowej w Z. z dnia 19 lutego 2016 r. nr (...)–SW. (...)(...) w przedmiocie odmowy uchylenia po wznowieniu postępowania ostatecznej decyzji w sprawie orzeczenia o solidarnej odpowiedzialności za zaległości byłego małżonka,

(dowód:

- skarga kasacyjna z dnia 28.09.2016 r. k. 480-486).

Strona powodowa prowadziła wobec dłużnika P. P. (1) egzekucję z tytułu zaległości podatkowych w oparciu o tytuł wykonawczy z dnia 16 czerwca 2008 r. nr (...), a następnie o aktualizację tytułu wykonawczego (...) z dnia 7 stycznia 2009 r. w związku z decyzją D. (...) z dnia 10 grudnia 2008 r.

W toku postępowania egzekucyjnego strona powodowa złożyła do Sądu Rejonowego w Żaganiu w dniu 26 czerwca 2008 r. wniosek o wpis hipoteki przymusowej w kwocie 1.271.157,00 zł w dziale IV księgi wieczystej KW (...), który to wniosek został postanowieniem referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym w Żaganiu z dnia 21 października 2008 r. oddalony.

Toczące się przeciwko dłużnikowi postępowanie egzekucyjne okazało się bezskuteczne i ostatecznie postanowieniem z dnia 21 marca 2017 r. Naczelnik Urzędu Skarbowego w Ż. umorzył prowadzone wobec majątku zobowiązanego P. P. (1) postępowanie egzekucyjne,

(dowód:

- informacja Naczelnika US w Ż. o bezskuteczności postępowania egzekucyjnego k. 8;
- tytuł wykonawczy (...) z dnia 7.01.2009 r. k. 56;
- tytuł wykonawczy (...) z dnia 18.06.2008 r. k. 57;
- rozliczenie egzekucji k. 58;
- postanowienie referendarza sądowego z dnia 21.10.2008 r. k. 60;
- wniosek o umorzenie zaległości k. 611-616;
- postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego k. 618;
- przesłuchanie pozwanej k. 712-713v).

P. P. (1) wnioskiem z dnia 22 marca 2017 r. złożonym do Naczelnika Urzędu Skarbowego w Ż. zwrócił się na podstawie art. 67a § 1 Ordynacji podatkowej o umorzenie zaległości podatkowych w całości,

(dowód:

- wniosek o umorzenie zaległości k. 611-616;
- przesłuchanie pozwanej k. 712-713v).

Obecnie pozwana mieszka na spornej nieruchomości, do której przeprowadziła się w 2010 r., wraz ze swoją córką, która aktualnie studiuje. Miesięczne dochody pozwanej to kwota 2.500 zł netto, przy czym pozwana spłaca do Urzędu Skarbowego zobowiązania swojego byłego męża w comiesięcznych ratach po 400 zł. Pozwana przez 7 lat spłaciła 70.000 zł z tytułu zobowiązań podatkowych swojego byłego męża, który nie chce spłacać tych zobowiązań, uznając,

że winien to uczynić G. R.. Nadto pozwana spłaca kredyt hipoteczny zaciągnięty na budowę domu w comiesięcznych ratach po 1.000 zł. W wyniku podziału majątku były mąż pozwanej został wyłączony z umowy kredytowej. Do spłaty pozostało jeszcze ponad 120.000 zł.

Urząd Skarbowy ustanowił również na przedmiotowej nieruchomości hipotekę na kwotę 108.000 zł. Przez pewien czas pozwana spłacała zobowiązania podatkowe nawet w wysokości 800 zł miesięcznie.

Pozwana przez 19 lat prowadziła działalność gospodarczą i nigdy nie zalegała z podatkami,

(dowód:

- decyzja Naczelnika US w Ż. z dnia 12.03.2012 r. k. 270-277;
- decyzja Naczelnika US w Ż. z dnia 12.03.2017 r. ws. rozłożenia spłaty na raty k. 278-286;
- decyzja Naczelnika US w Ż. ws. rozłożenia spłaty na raty k. 314-326;
- decyzja Naczelnika US w Ż. ws. zmiany decyzji ostatecznej dotyczącej rozłożenia na raty k. 546-551;
- decyzja Naczelnika US z 27 lutego 2017 r. ws. obniżenia wysokości rat k. 704-713;
- przesłuchanie pozwanej k. 712-713v).

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Strona powodowa (jako wierzyciel hipoteczny) w niniejszym postępowaniu dochodziła zaspokojenia wierzytelności z nieruchomości obciążonej hipoteką od dłużnika rzeczowego. Domagała się bowiem zasądzenia od pozwanej I. P. kwoty 134.914,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty z ograniczeniem jej odpowiedzialności do nieruchomości położonej w Ż. przy ul. (...), dla której księgę wieczystą KW nr (...) prowadzi Sąd Rejonowy w Żaganie.

Zgodnie z treścią art. 65 ustawy o księgach wieczystych i hipotece z dnia 6 lipca 1982 roku w celu zabezpieczenia oznaczonej wierzytelności wynikającej z określonego stosunku prawnego można nieruchomość obciążyć prawem, na mocy którego wierzyciel może dochodzić zaspokojenia z nieruchomości bez względu na to, czyją stała się własnością i z pierwszeństwem przed wierzycielami osobistymi właściciela nieruchomości. Powyższy przepis stanowi bezpośrednią podstawę żądania pozwu i między stronami ostatecznie nie było sporu co do legitymacji stron i co do możliwości wystąpienia przez stronę powodową z roszczeniem o zapłatę. Strona pozwana podniosła zarzut naruszenia zasad współzycia społecznego określonych w art. 5 k.c. Pozwana zarzuciła, iż uwzględnienie powództwa godziłoby w podstawowe zasady współzycia społecznego i to wywiedzionych z podstawowych zasad Konstytucji RP, a mianowicie zasady sprawiedliwości społecznej, zasady praworządności, zasady zaufania do organów administracji państwowej, zasady państwa prawa oraz innych zasad w tym zasady uczciwości i lojalności.

W ocenie Sądu tak postawiony zarzut przez pozwaną jest zasadny, co w konsekwencji prowadzi do stwierdzenia, iż domaganie się od pozwanej zapłaty należy uznać za sprzeczne z zasadami współzycia społecznego.

Zasady współzycia społecznego w rozumieniu art. 5 k.c. są pojęciem pozostającym w nierozłącznym związku z całokształtem okoliczności danej sprawy i w takim całościowym ujęciu wyznaczają podstawy, granice i kierunki jej rozstrzygnięcia w wyjątkowych sytuacjach, które przepis ten ma na względzie. Dlatego, dla zastosowania tego przepisu, konieczna jest ocena całokształtu szczególnych okoliczności danego rozpatrywanego wypadku w ścisłym powiązaniu

nadużycia prawa z konkretnym stanem faktycznym. Z tej też przyczyny w świetle art. 5 k.c. na podstawie zasad współzycia społecznego nie można formułować dyrektyw o charakterze ogólnym.

Jak stwierdził Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 9 grudnia 2009 r.,

IV CSK 290/09, potrzebę istnienia w systemie prawa klauzul generalnych określa trafnie wyrażone w piśmiennictwie stwierdzenie, że brak takich klauzul mógłby prowadzić do rozstrzygnięć formalnie zgodnych z prawem, jednak w konkretnych sytuacjach niesłusznych, bo nieuwzględniających w rozstrzyganych wypadkach uniwersalnych wartości, składających się na pojęcie sprawiedliwości nie tylko formalnej, ale i materialnej. Klauzula generalna ujęta w art. 5 k.c., odwołująca się do zasad współzycia społecznego, czyli odrębnych od norm prawnych reguł postępowania, wiążących się ściśle z normami moralnymi i obyczajowymi, ma właśnie na celu zapobieganie stosowaniu prawa w sposób prowadzący do skutków niemoralnych lub rozmiągających się z zasadniczo z celem, dla którego dane prawo zostało ustanowione. Przepis art. 5 k.c. ma wprawdzie charakter wyjątkowy, niemniej przewidziana w nim możliwość odmowy udzielenia ochrony prawnej musi być uzasadniona istnieniem okoliczności rażących i nieakceptowanych w świetle powszechnie uznawanych w społeczeństwie wartości (zob. też wyroki Sądu Najwyższego z dnia 2 października 1991 r.,

III CRN 169/91, "Orzecznictwo Gospodarcze" 1992, nr 2, poz. 31 i z dnia 25 sierpnia 2011 r., II CSK 640/10, nie publ.).

W tym miejscu zaakcentować należy, że Sąd zdaje sobie sprawę z tego, iż działania Skarbu Państwa w celu ochrony interesów ogólnospołecznych co do zasady nie pozostają sprzeczne z zasadami współzycia społecznego i nie mogą stanowić nadużycia prawa, gdyż ważny interes państwa, interes publiczny nie tylko usprawiedliwia ale i zobowiązuje Skarb Państwa do takich właśnie przedsięwzięć celem zabezpieczenia swoich dochodów a przez to stabilności i pewności finansowej państwa.

Podkreślić należy, iż pomimo oczywistego faktu, że istotą hipoteki jest uprawnienie wierzyciela hipotecznego do zaspokojenia się z obciążonego przedmiotu, a co równie istotne, wierzyciel ten może dochodzić zaspokojenia z nieruchomości obciążonej hipoteką bez względu na to, czyją stała się własnością, i z pierwszeństwem przed wierzycielami osobistymi właściciela nieruchomości. Znaczenie hipoteki nabiera szczególnego znaczenia, zwłaszcza wtedy, gdy dłużnik osobisty nie dysponuje majątkiem, który umożliwiłby wierzycielowi hipotecznemu zaspokojenie się z niego, tak jak ma to miejsce w niniejszej sprawie, a zatem hipoteka stanowi dla wierzyciela hipotecznego gwarancję zaspokojenia swojego roszczenia.

Niemniej jednak i w takich sprawach, jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia

26 kwietnia 2006 r., sygn. akt III CSK 300/11 (OSNC 2012, nr 12, poz. 144), żądanie zaspokojenia wierzytelności hipotecznej od dłużnika rzeczowego może być - w wyjątkowych okolicznościach - uznane za nadużycie prawa (art. 5 k.c.), a Sąd podziela pogląd wyrażony w tym orzeczeniu przez Sąd Najwyższy.

W okolicznościach niniejszej sprawy w ocenie Sądu Okręgowego domaganie się przez stronę powodową od pozwanej zapłaty należy uznać za sprzeczne z zasadami współzycia społecznego. Przede wszystkim zdaniem Sądu, uwzględnienie powództwa stanowiłoby naruszenie zasady sprawiedliwości społecznej, a w szczególności podważałoby zaufanie do organów państwowych. Uwzględnienie powództwa w rzeczywistości prowadziłoby do akceptacji całkowitej bierności i ignorancji organów podatkowych w dochodzeniu należności podatkowych od osób faktycznie zobowiązanych, a jednocześnie, co jest niedopuszczalne legitymizowałoby w istocie działania przestępcze osób uchylających się od płacenia zobowiązań podatkowych i narażających Skarb Państwa na wielomilionowe straty w budżecie państwa.

Trudno bowiem nie oprzeć się wrażeniu, że stanowisko strony powodowej ma na celu zatarcie złego wrażenia, jakie powstało w wyniku opieszałości i błędów popełnionych przez organy podatkowe na etapie postępowania podatkowego a następnie postępowań przed sądami, czynności zaś podejmowane przez stronę powodową jawią się jako działania nastawione na jak najłatwiejsze wyegzekwowanie należności podatkowych, które w istocie stanowią niewielki procent

tego, co w wyniku ich beczynności stracił Skarb Państwa. Całkowicie niezrozumiałe jest postępowanie organów podatkowych, które pomimo posiadanych informacji o osobach rzeczywiście zobowiązanych do uiszczenia należności podatkowych, konsekwentnie i z uporem podejmowały działania wyłącznie przeciwko pozwanej i jej byłemu mężowi. Zgodzić należy się ze stwierdzeniem zawartym w uzasadnieniu wyroku Sądu Rejonowego w Żarach z dnia 6 czerwca 2011 r. w sprawie sygn. akt II Ks 145/09, że organy ścigania i organy podatkowe wykazały się w sprawie indolencją, która w konsekwencji spowodować może brak uiszczenia podatku w bardzo dużej wysokości. Niezrozumiałe jest dla Sądu zachowanie strony powodowej i organów ścigania, w sytuacji gdy Sąd Rejonowy w Żarach w wyroku z dnia 6 czerwca 2011 r. w sprawie sygn. akt II Ks 145/09, Sąd Okręgowy w Z. w wyroku z dnia 20 listopada 2012 r. w sprawie sygn. akt II K 210/11, Sąd Rejonowy w Żarach w wyroku z dnia 26 lutego 2014 r., w sprawie II K 7/12 oraz Sąd Okręgowy w Z. w wyroku z dnia 25 września 2014 r. w sprawie sygn. akt VII Ka 639/14 wskazują z imienia i nazwiska osoby odpowiedzialne za zaistniałą sytuację, a mimo tego strona powodowa pozostaje bierna i z uporem obstaje przy swoim w wyegzekwowaniu należności zabezpieczających hipotekę, gdyż tak jest najprościej.

Organy podatkowe jako organy władzy publicznej winny podejmować działania mające budzić zaufanie wśród obywateli. Zaufanie do organów władzy publicznej to przekonanie, że prowadzone przez nie postępowanie jest zgodne z zasadami wynikającymi z przepisów prawa, że respektowane są uprawnienia jego uczestników, że wszelkie wątpliwości rozstrzygane będą na korzyść obywatela, że organ wywiązuje się ze swoich obowiązków i dąży do sprawnego i efektywnego zakończenia sprawy. Oczywistym jest, że przekonanie to nie oznacza, że wszystkie postępowania zakończą się wynikiem pomyślnym dla obywatela i nie będą na niego nałożone obowiązki, niemniej jednak obywatel ma mieć przeświadczenie, że rozstrzygnięcie to jest zgodne z prawem i słuszne.

Z ustalonych zaś przez Sąd okoliczności faktycznych jasno wynika, że rozstrzygnięcia strony powodowej są dla pozwanej rażąco krzywdzące i nie wzbudzają zaufania do podejmowanych przez powódkę działań. Pozwanej I. P. nie można bowiem czynić żadnych zarzutów, gdyż poinformowała ona stronę powodową o swoich podejrzaniach, nadto w momencie, gdy spotkała się z urzędniczą beczynnością i ignorancją podjęła kolejne starania mające na celu doprowadzenie do wyegzekwowania prawa, co jednak nie przyniosło oczekiwanych rezultatów. Podejmowane przez nią działania mające na celu wzruszenie decyzji wymiarowych ustalających należny podatek nie powiodły się z przyczyn formalnych wskutek czego decyzje te są ostateczne i podlegają wykonaniu.

W okolicznościach niniejszej sprawy nie sposób obciążyć pozwanej odpowiedzialnością za beczynność i popełnione błędy strony powodowej, które mogły doprowadzić w istocie do przedawnienia karalności oraz przedawnienia zobowiązań podatkowych wobec osób faktycznie zobowiązanych i w konsekwencji wielomilionowych strat Skarbu Państwa. Powyższe zaniedbania organów państwowych nie mogą obciążać pozwanej. Skoro bowiem organy podatkowe posiadają uprawnienia i instrumenty do dochodzenia zobowiązań podatkowych, a przy tym mając informacje o osobach rzeczywiście zobowiązanych do zapłaty należności publicznoprawnych nie potrafią i nie chcą podjąć odpowiednich działań, w celu ich wyegzekwowania, to winny ponieść konsekwencje swoich zaniedbań.

Nadto nie można tracić z pola widzenia faktu, że pozwana w całej tej sytuacji jest osobą całkowicie przypadkową, która nie miała wpływu na powstałe zadłużenie podatkowe, a jedyną jej winą jest to, że zgodziła się przyjąć w wyniku podziału majątku obciążoną kredytem nieruchomości, która następnie została obciążona hipoteką. Pozwana nie miała wiedzy o rzekomo prowadzonej działalności gospodarczej przez swojego męża, kiedy zaś się o tym dowiedziała ustanowiła rozdzielną majątkową z mężem, dokonała podziału majątku i ostatecznie rozwiodła się 27.10.2008 r. z P. P. (1). Do tego uwzględnić należy dotkliwe skutki jakie powstałyby dla pozwanej w wyniku uwzględnienia powództwa. Pozwana prawdopodobnie utraciłaby dom, na który ucziwie pracowała, a przy tym pozostałaby z kredytem do spłacenia zaciągniętym właśnie na jego budowę, tylko dlatego, że najpierw jej były mąż bez jej wiedzy i zgody podjął błędne i nieodpowiedzialne decyzje, a następnie organy podatkowe i organy ścigania wykazały się biernością i bezdusnością w swoich działaniach. Dopuszczenie do takiej sytuacji byłoby sprzeczne z zasadami słuszności i sprawiedliwości społecznej, a jednocześnie podważałoby zaufanie do organów władzy publicznej i wymiaru sprawiedliwości, który powinien urzeczywistniać sprawiedliwość, mając na celu zapewnienia funkcjonowania praworządności w życiu społecznym.

Sąd stan faktyczny ustalił w oparciu o dokumenty tj. decyzje, wyroki, uzasadnienia do wyroku złożone przez strony, których prawdziwości nie kwestionowała żadna ze stron, a przy tym nie budziły one wątpliwości Sądu. Jednocześnie Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanej I. P., gdyż jej zeznania w ocenie Sądu były spójne, logiczne. W ocenie Sądu zeznania pozwanej nie budzą żadnych wątpliwości co do ich prawdziwości, dlatego też Sąd dał im przymiot wiarygodności w pełnym zakresie.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania Sąd oparł na treści art. 102 k.p.c. Obciążenie strony powodowej kosztami zastępstwa procesowego pozwanej jest nieuzasadnione, albowiem pomimo tego, że powództwo zostało oddalone, strona powodowa w momencie złożenia pozwu nie dysponowała informacjami o okolicznościach, które stały się podstawą oddalenia powództwa. Tym samym na dzień wytoczenia powództwa było ono zasadne, bowiem dopiero w toku postępowania wyszły na jaw okoliczności, które ostatecznie przesądziły o wyniku sprawy. W ocenie Sądu ww. okoliczności stanowią szczególną okoliczność uzasadniającą odstąpienie od obciążenia strony powodowej obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz strony pozwanej.